

Jedu dělat otroka

Za sumem k japonským profesionálům

Mladého Čecha Pavla Bojara v Japonsku čeká především tvrdá šikana. Pokud ale uspěje, stane se prvním evropským profesionálem v tradičním japonském zápase sumo.

Ve strahovské tělocvičně je dusno. V kruhu chodí čtyři obři. Jejich zpocená těla zdobí pouze bílý pás kolem beder. Tři velké zadnice, jedna menší. Patří zápasníkům sumo. Majitel malého zadku se jmenuje Pavel Bojar. Osmnáctiletý kluk s jemným obličejem a krásně vysoustruženou postavou. V nejbližších dnech spáchá harakiri, tak o něm mnozí dnes smýšlejí.

Mladý zápasník se totiž rozhodl, že se stane profesionálním »sumistou«. Přímo v Japonsku. V polovině srpna tam odjíždí na mistrovství světa, ale na rozdíl od zbytku výpravy se nevrátí. Záleží na tom, zda vydrží nesnesitelné podmínky profistáje.

První, co Bojara čeká, bude práce na jeho tělesné schránce: bude muset přibrat zhruba padesát kilogramů. „Sice se mi moje postava líbí, jaká je teď, ale kvůli sumu to udělám. Když má na sobě člověk víc špeku, méně cítí bolest. Když do sebe zápasníci narazí, tuk ztlumí ránu.“

Druhou věcí, která ho v profistáji nemine, je těžká šikana. O nesnesitelných podmínkách v japonských zápasnických střediscích se šíří neuvěřitelné legendy. Kruté je, že legendy zřejmě odrážejí realitu. Platí zde zákon zápasnické hierarchie. Ze šesti divizí jsou nejvyšší dvě považovány v Japonsku za profesionální. A právě tito profesionálové mají své otroky mezi ostatními. Bojar bude jedním z nich. „Ano, budu dělat otroka, ale to patří k sumu. Šikana je základ výcviku, protože sumo vychází z tradice. Ani samurajové to neměli lehké,“ krčí osmnáctiletý zápasník rameny.

Co tě nezabije...

Bojar bude zápasníky omývat, vařit jim, dojídat po nich zbytky. Za to ho čeká mlácení řetězy. Spartánská výchova. Ti, co nevydrží, nemají tady právo na život.

„Prostě odpadnou. Nevím, jestli tam někdo i umírá. Myslím, že v profistáji je možné téměř všechno, ale v dnešní době se tam asi neumírá. Budou mě tam mlátit, ale šikana k sumu prostě patří. Nabudí vás, že se snažíte být lepší a lepší,“ uvažuje Bojar.

Přesto přiznává, že s blížícím se datem odjezdu roste jeho strach. Bojí se i jeho matka. A přítelkyně. „Moje přítelkyně je smutná. Je mi jí líto. Ale slíbili jsme si, že na sebe počkáme. I když se vrátím třeba za patnáct let a o padesát kilo těžší...“

...
Pokud se českému zápasníkovi skutečně podaří vydržet nesnesitelné podmínky, stane se prvním evropským profesionálním zápasníkem sumo. Do japonské profistáje se již dostali dva Evropané: Turek utekl po jednom měsíci, Angličan dokázal snášet těžkou šikanu a izolaci jen dva měsíce. Právě izolace od

světa bude další Pavlovou krutou zkušeností. „Jestli tam vydržím deset let, za celou dobu se nebudu moci podívat domů. Můj nový domov bude stáj.“ Tam bude trénovat, spát, dojídat zbytky po profesionálech, snášet bití. A žít mezi muži.

Nad tím, zda ho »otrokáři« budou nutit k pohlavnímu styku, nepřemýšlí. „Myslím, že tak tvrdý sport asi příliš homosexuálů nevyhledává. Sám za sebe mohu říci, že mě tato varianta neláká.“

Litry krve

Právě se proti sobě rozbíhají dvě mokrá těla. Jedno ohromné a chlupaté. Druhé, Bojarovo, vypracované a subtilnější. Tvrdý náraz a funění. Pavel svého minimálně dvakrát těžšího soupeře v několika vteřinách bez problémů vytlačuje za čáru. Je talentem, který se rozhodl, že pro profesionální dráhu udělá cokoli. Říká, že mu nezáleží na počtu let, ani na množství krve. Stane se jedním ze čtyřiceti nejaponských »sumistů« (Japonsko má limit čtyřicet cizinců, z čehož je v současnosti třicet Mongolů.)

Svůj cíl má Pavel Bojar jasně daný. „Prokopat“ se z nejnižší šesté divize do druhé. Pak teprve bude pro japonské publikum profesionálem. (Pro evropské se jím stává již ve chvíli, kdy se dostane do japonské stáje.) A tady Pavel konečně prozrazuje, co ho žene vstříc tak krutým zkušenostem. Proč je vyrovnaný s tím, že bude zneužívaným, bitým a tlustým otrokem. „Jednou budu mít sluhy já. Když vydržím.“

